

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Stane:

Za celo leto K 30—
za pol leta 15—
za četrt leta 7:50
za 1 mesec 2:50

Posamezna številka 1 K.

Uredništvo in upravnništvo je v
Ptuj, Slovenski trg 3 (v starem
rotovžu), pritličje, levo.
Rokopisi se ne vrnejo.

Štev. 52

Ptuj, 26. decembra 1920

II. letnik

Našim naročnikom!

Novo leto se bliža, prosimo to-
raj naše cenjene naročnike in in-
serente, blagovolite zaostalo naroč-
nino in inserate pravočasno vpo-
slati in naročitev obnoviti, da se
dopošiljanje lista ne prekine, in da
nam prihranite neljubo opominja-
nje in mnogo zamudnega dela!

Upravištvo „Ptujskega lista.“

Kdor se je prepil, žanje vihar.

Pri zadnjih volitvah niso dobili kleri-
kalci v Sloveniji večine, da bi mogli potem
samovoljno vladati nad Slovenci, v Beogradu
pa nastopati kot predstavniki slovenskega
ljudstva. Oblast bi morali deliti z drugimi
strankami. To pa jim ni po volji, zlasti ne
nekaterim mlajšim pristašem s Kranjskega.
Ti hočejo starejšim, že izkušenim voditeljem
zrasti čez greben. Dasi se radi nazivljejo
katoliško stranko, jim je katoličanstvo v po-
litiki deveta briga, dobra jim je vera le v
toliko, v kolikor se da izrabljati v sebične
strankarske namene.

Zato ni čuda, če so treznejši voditelji
SLS prišli v nasprotje z mlajšimi mečmi. Te
mlade moči se hočejo uveljaviti baš s svojim
radikalnim programom. Znano je, da bi SLS
rada dobila za Slovenijo čim najširšo avto-
nomijo s prozornim namenom, da bi le
ona mogla tu neovirano gospodovati.
Ker pa po zadnjih volitvah tega ni pričako-

vati, so mlajši člani SLS pripravljeni, da
rajši razbijejo celo državo, nego da bi oni
ne mogli vladati v enem delu. Dr. Korošec
se je v svojem programatičnem govoru v
Mariboru izrazil še za edinstveno državo pod
sedanjo dinastijo s široko upravno avtonomi-
jo. Glavno strankino glasilo Slovenec in nje-
ga mlajši nebrzdani sinček Večerni list pa se-
daj že očitno pišeta proti enotni monarhiji in
za republiko. Pišeta to popolnoma po tistem
načinu, ki je bil na Kranjskem v navadi v
časih zloglasnega Šušteršiča. Kranjska duhov-
niška stranka nima ne volje ne moči, da bi se upr-
la temu razdiralnemu delu. Na Štajerskem pa se
še dobe pošteni pristaši SLS., ki se upajo tudi
tem revolucionarjem povedati resnico v
obraz. Storila sta to v zadnji Straži dr. Ko-
vačič in dr. Lenard.

Ti revolucionarji se ogrevajo za repu-
blikansko Jugoslavijo, češ da odstranja vse
ostanke militarizma in imperalizma, katere-
ga naravna nositeljica je krona. Kaj pa vi-
dimo v boljševiški Rusiji, v republikanski
Poljski, Franciji in Ameriki? Z vojsko ču-
vajo svoj ugled, branijo svoje meje proti so-
sedom. Mi pa naj v republikanski državi od-
pravimo kratko malo vse vojaštvo, mi, na
katere preže kakor gladni volkovi naši po-
hlepni sosedi Italijani, Nemci, Madžari, pa
celo Albanci in Bolgari.

Jeli pa smo sploh zreli za republiko?
Francoski narod je napravil dolgo in hudo
šolo prekucij, monarhij in republik, predno
je došel do svoje sedanje republike. Kaj pa
si predstavljajo naši ljudje pod republiko? No-
benih davkov, nobene vojaške službe in vsak bo
lahko delal, kar bo hotel! In dalje. Ali naj bi obse-
gala naša republika ves troimenski narod Srbov,
Hrvatov in Slovencev, ali pa naj bi imel

vsak narod svojo republiko? V prvem primeru
ne bi bili boljši ko zdaj! Ako bi bil predsed-
nik Srb, bi ga hrvatski in srbski separatisti
gotovo ne priznali. Samosvoja republika
hrvatska in slovenska pa je naravnost blazna
misel. Taka republika bi imela življenje eno-
dnevne muhe. Avstrijska republika, ki šteje
6 milijonov prebivalcev, ki ima politično bolj
zrelo ljudstvo, velikanske kulturne in socijalne
naprave iz prejšnje države, ta republika tarna,
da ne more obstati, da ji preti neizogiben
gospodarski polom. Naša slovenska republika
pa, ki ne bi imela niti vsega poldruega
milijona Slovencev, pa naj bi mogla živeti?
Kaj takega more misliti le politični blaznež.
Take misli morejo širiti le sovražniki naše
samostojnosti, ki dobro vedo, da bi taka re-
publika pala kakor zrela jabolka v žrelo na-
ših narodnih sovražnikov. To so grobokopi
lastne države, ki s svojim demagoštvom pod-
žigajo strasti nezrelega ljudstva, povečujejo
notranje boje in pripravljajo tako pot tujcu,
da nas zopet zaslužji.

Kje na svetu imamo državo brez vsake
sile? Ali morda v boljševiški Rusiji, odkoder
se širi revolucijonarno gibanje med druge
narode, kjer pa se more vzdržati peščica
vladajočih nasilnikov le z najhujšim pritiskom?

V drugih državah resni, razumni ljudje
ljudstvo tolažijo, mire in ga vzpodbujajo k
vztrajnemu delu, ker le tako si more pridobi-
ti boljšo bodočnost. Le pri nas pa se redno
predstavlja vse v najbolj črnih barvah, pri
nas se ljudstvo opaja z republikanskimi fan-
tomi, samo da se čim bolj spodkoplje zaupanje
in veselje do našega ujedinjenja. Po tej poti
se ljudstvo ne vzgaja za urejeno republiko,
temveč za anarhijo.

V tej smeri se gibljejo izvajanja omenje-

Staro kresalo.

(Nadaljevanje in konec.)

Zjutraj pridejo kralj in kraljica, stara
dvorna dama in vsi oficirji, da bi videli, kje
je bila princezinja.

„Tukaj je!“ pravi kralj, ko je zagledal
prva vrata s križem.

„Ne, tam je, moj ljubi mož!“ pravi kra-
ljica, ko je zagledala druga vrata, zaznamo-
vana s križem.

„Ali tu je eden in tam eden!“ pravijo
vsi; kamor se ozrejo, tam so bili križi na
vratih. Sedaj so razumeli, da jim vse iskanje
ne pomaga nič.

Kraljica pa jim je bila izredno modra
gospa, ki je razumela več kakor hruške peč.
Vzela je svoje velike zlate škarje, odrezala
velik kos židanega blaga in naredila nizek
mošnjiček; tega je napolnila s finim pšenič-
nim zdrobom, ga je privezala princezinji na
hrbet, in ko je bilo to storjeno, je naredila
na mošnjičku malo luknjico, tako da se bo
zdrob ves čas izsipoval in kazal pot, kamor
bode princezinja šla. Ponoči prišel je pes
zopet po princezinjo in jo odnesel k vojaku,
kteremu jo je tako rad imel, ter bi bil sam rad
postal princ.

Pes ni zapazil, kako se je zdrob od grada
pa do stanovanja vojakovega zmerom po ma-

lem raztresal ter tako naredil sled. Zjutraj
so zapazili seveda vsi nakrat, kje je prince-
zinja bila, šli k vojaku, zvezali in zaprli v ječo.

Sedaj je sedel, prej tako srečni vojak v
ječi. Hu, kako temno in grdo je tu notri!
K temu so mu pa še rekli: „Jutri te bomo
obesili!“ To slišati pa ni bilo ravno prijetno
in kresalo je pozabil doma v gostilni. Zjutraj
je videl lahko skozi železno mrežo malega
okna, kako so se ljudje pehali, da bi prišli
iz mesta in videli, kako obešajo. Slišal je
trobiti in videl korakati vojake. Vse ljudstvo
je letelo ven, med njimi je bil tudi neki
črevljarski fant s predpasnikom in črevlji;
letel je tako hitro, da mu je eden njegovih
črevljev odletel ravno proti zidu, kjer je
zaprti Imbre skozi mrežo gledal.

„He, ti čevljarček, kam se ti tako mudi?
Ni ti potreba tako leteti, saj preje tako nič
ne bo, dokler ne pridem jaz tja!“ mu pravi
vojak. „Če pa hočeš tja steči, kjer sem jaz
stanoval in mi prineseš sem moje staro kre-
salo, dal ti bodem štiri groše! Opraviti pa
moraš hitro!“ Fant, ki tudi rad kak groš
zasluži, je stekel po kresalo, ga izročil vojaku
— in sedaj slišimo dalje.

Zunaj mesta so bile postavljene vislice.
Okoli so stali vojaki in veliko tisoč ljudi.
Kralj in kraljica sta sedela na krasnem pre-
stolu sodniku nasproti.

Imbreta so postavili že na lestvo, ali ko
so mu že hoteli vrv za vrat zategniti, reče,

da se spodobi, da se ubogemu grešniku,
predno se obesi, izpolni še kakšna nedolžna
želja. On bi rad skadil še pipico tobaka, saj
bo itak ta zadnja na tem svetu.

Te nedolžne prošnje mu kralj ni hotel
odreči in tako je Imbre potegnil svoje staro
kresalo iz žepa in ukresnil en- dva- trikrat!
In glej čudo! Že so stali pred njim vsi trije
psi, eden je imel oči velike kakor repa, drugi
kakor mlinska kolesa in tretji kakor 2 stolpa.

„Pomagajte mi, da me ti požeruhi ne
obesijo“, zaprosil je Imbre svoje pse in psi
so kakor na komando popadli sodnike, enega
za nogo, drugega za lase, tretjega za nos itd.
in jih pometali več sežnjevisko v zrak,
tako, da so padši na zemljo se razleteli na
drobne kosce.

„Mene ne!“ vpil in prosil je kralj, ali
veliki pes ga je držal za hlačnico, ga čvrsto
stresal, potem pa s kraljico vred zalučal za
drugimi, da so vsi romali v krtovo deželo.
Sedaj pa so se vojaki in ljudstvo prestrašili
in klicali: „Ljubi, dober naš Imbre, ti bodi
naš kralj in lepa princeza naj bode tvoja žena!“

Vojaki so posadili potem Imbreta v kra-
ljevo kočijo, vsi trije psi pa so okoli plesali
ter vpili: hura, hura! Otroci so žvižgali na
prste, vojaki mu pa prezentirali. Princezinja
je prišla iz grada in postala kraljica, kar ji
je dopadlo prav dobro. Svatba je trajala 8
dni, Imbretovi trije psi so tudi sedeli pri mizi
in gledali — debelo.